

Advent 3. vasárnap 2012.

Bevezetés

"Örüljtek az Úrban szüntelenül! Újra csak azt mondom, örüljtek. Emberszerető jóságotokat ismerje meg mindenki! Az Úr közel van."

Advent mai, harmadik vasárnapja az öröm vasárnapja. Örömnünk oka, amint hallottuk az, hogy az Úr közel van. Az Úr mindig közel van, különösen is az adventi időben. Szentírási szavakkal, azokhoz, akik segítségül hívják az ő nevét. Ezzel a tudattal éljük e mi életünket, ezzel készülünk e mi karácsonyra?

Kirié litánia

Jézus Krisztus! Bocsásd meg azokat a vétkeinket, amelyekkel másokat megbántottunk. Uram irgalmazz!

Jézus Krisztus! Add meg nekünk, hogy szívből megbocsássunk azoknak, akik minket megbántottak. Krisztus, kegyelmezz!

Jézus Krisztus! Add, hogy végre békében éljen minden ember e világban, hazánkban, s családjukban. Uram, irgalmazz!

Evangelium után

Miként egykor Keresztelő Szent Jánostól kérdezte a tömeg, úgy kérdezzük ma mi is, jobbá lenni akarók az Úrtól: "Mit tegyünk hát?" Mit tegyünk, hogy Karácsonyt méltóképpen ünnepelhessük?

Az Úr Keresztelő szavaival válaszol nekünk. Vannak, akiknek ezekkel a szavakkal: "Akinak két ruhája van, az egyiket adja oda annak, akinek nincsen!"

Különösnek tűnhet, de János nem a gazdagoktól kér alamizsnát, hanem a szegényektől kér szolidaritást. Egymásra támaszkodjatok, egymásban bízzatok, osszátok meg a keveset, ez az üzenet. Ilyenkor gyermekkorom emlékei tódulnak emlékezetembe. A háború utáni években, a padlást lesöprő időben, jobb esetben pirítós kenyéren élt az egész ország. De természetes volt bekopogni a szomszédhoz egy kis lisztért, zsírért, s ami éppen hiányzott. Mindig adtak. Ma nem mernénk becsöngetni a szomszédokhoz, hiszen a karácsony is kezdi értelmét veszíteni, mert kereskedelmi promóció lett belőle. Talán a szolidaritás újjászületésében kellene keresnünk a megújulást.

Nemde, Isten Megtestesülése is a szolidaritás jele. A mércé igen magas.

Legalább ilyenkor, karácsony közeledtével, élesszük fel a kialvóban lévő szolidaritást. Nézzünk szét közvetlen környezetünkben, és lássuk meg mások szükségét, lássuk meg mások szegénységét is, azokét, akik még nálunk is sokkalta szerényebben, mély szegénységben, s nyomorban élnek.

Ha betűszerinti értelemben nem is tudjuk megtenni, de azért átvitt értelemben tegyük meg mégis, s adjuk oda egyik ruhánkat annak, akinek egy sincs, s tegyük meg mindent azért is, hogy mások asztalára is jusson, meleg étel, és bőségesebben, mint máskor.

Nem tudom szoktunk-e gondolni azokra, akiknek talán mindenél jobban hiányzik, nem a ruha és

az élelem, hanem a szeretet, a megértés, az odafigyelés? A mai kor szeretetintézményei, a nyugdíjas otthonainak lakóira? Az elfekvőkben lakókra? És gondolunk e azokra, akik fedél alá sem tudnak jutni

A mai vámosokban, népeket sarcolókban nincs semmiféle változási, megtérési szándék, ezért fel sem teszik a megtérési szándékukat jelző kérdést: "Hát mi mit tegyünk? De azért nekik is szól a "Ne követeljetekek többet, mint, amennyi jogos! Ne sarcoljátok tovább a népeket, s népünket!

De önmagunkra is vonatkozathatjuk a ne követeljetekek többet szavakat. mert mi is szeretünk túl sokat követelni mieinktől és általában az emberektől. Legtöbbjüktől azt, hogy bújnának ki a bőrükből és teremődjenek újjá, a mi ízlésünk szerint. Csak azt várhatjuk el másoktól, amivel mi is tartozunk nekik. Mindazt, amit szeretnétek, hogy az emberek tegyék nektek, ti előbb tegyétek nekik, hangzik felénk is Krisztus szava.

Habár nem kérdezik, a mai, kéjjel való gyilkolásra kiképzett, pénzért gátlástalanul gyilkoló zsoldos katonák, hogy mit tegyenek, de nekik is szól, a ne zsarnokoskodjatok, ne kegyetlenkedjetekek, ne gyilkoljatok ártatlanokat, figyelmeztetés. Megdöbben az ember, amikor magyar katonaruhában látja az úgy nevezett arab tavasz forradalmárait. Megdöbben annak láttán, mint formálják át a pénz urai az emberek tudatát, hogy cserélik fel a bűn és erény fogalmát, hogy tudják az em-

beri életek kioltását, a háborút dicsőíteni.

A katonáknak szóló válaszban van olyan rész is, amelyik mind-annyiunknak szól a "Senkit se bántsatok!" Csak azt el ne higgyük önmagunknak soha, hogy mi nem bántunk meg soha senkit sem.

Ne bántsunk senkit sem! Se fiatal, se idősebbet! Ne kárpáljuk a mai fiatalokat. Gondoljunk arra, hogy kik nevelték őket? Nemde mi? Vagy erkölcsi elveket nem valló, nemzetietlen iskola? Vagy talán az utca? S gondoljunk arra is, hogy sok évvel ezelőtt mi is voltunk fiatalok, az akkori idősebb generációhoz viszonyítva egészen mások.

De ne bántsuk az idősebbeket sem! Fájni tud az ember szíve, amikor látja, milyen méltatlan bánásmódban részesülnek azok, akik mindenüket önzetlenül feláldozták népünkért, övéik, reménybeli támaszuk boldogabb jövőjéért. S most látniuk kell övéik kilátástalan jövőjét, a szülőföldjük, s hazájuk elhagyását. Mily szomorú számukra, az általuk felnevelt szeretteik nélkül, magányosan ünnepelni a karácsonyt.

Mit tehetünk hát? "Mit tegyünk hát?"hogy emberszerető jószágunkat megismerje mindenki! Nyissuk meg szívünket egyre jobban az Égi Szeretet befogadására. Adjuk oda a szívünket egészen Üdvözítőnknek, aki a mi szívünkkel, az enyémmel és a tiéddel akarja szeretni közénk való eljövételének ünnepén, a szeretetre, jóságra, s békeségre vágyó emberi szíveket!

Ámen

F. F.